19/12/2022

Η εορτή του Οσίου Σάββα του Ηγιασμένου στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Η εορτή του Οσίου Πατρός Σάββα του Ηγιασμένου εορτάσθηκε στην ομώνυμη Ιερά Μονή, την οποίαν ο ίδιος ίδρυσε στην όχθη του Χειμάρρου των Κέδρων. Στην πανηγυρική Θεία Λειτουργία προεξήρξε ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, την Κυριακή, 5η /18η Δεκεμβρίου 2022.

Συλλειτούργησαν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ελενουπόλεως κ. Ιωακείμ, ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Αρίσταρχος, ο Πνευματικός της Μονής Αρχιμανδρίτης π. Ευδόκιμος, Αγιοταφίτες Ιερομόναχοι, ο Αρχιμανδρίτης π. Διονύσιος, Αραβόφωνοι Ιερείς του π. Ιωσήφ, και διάκονοι.

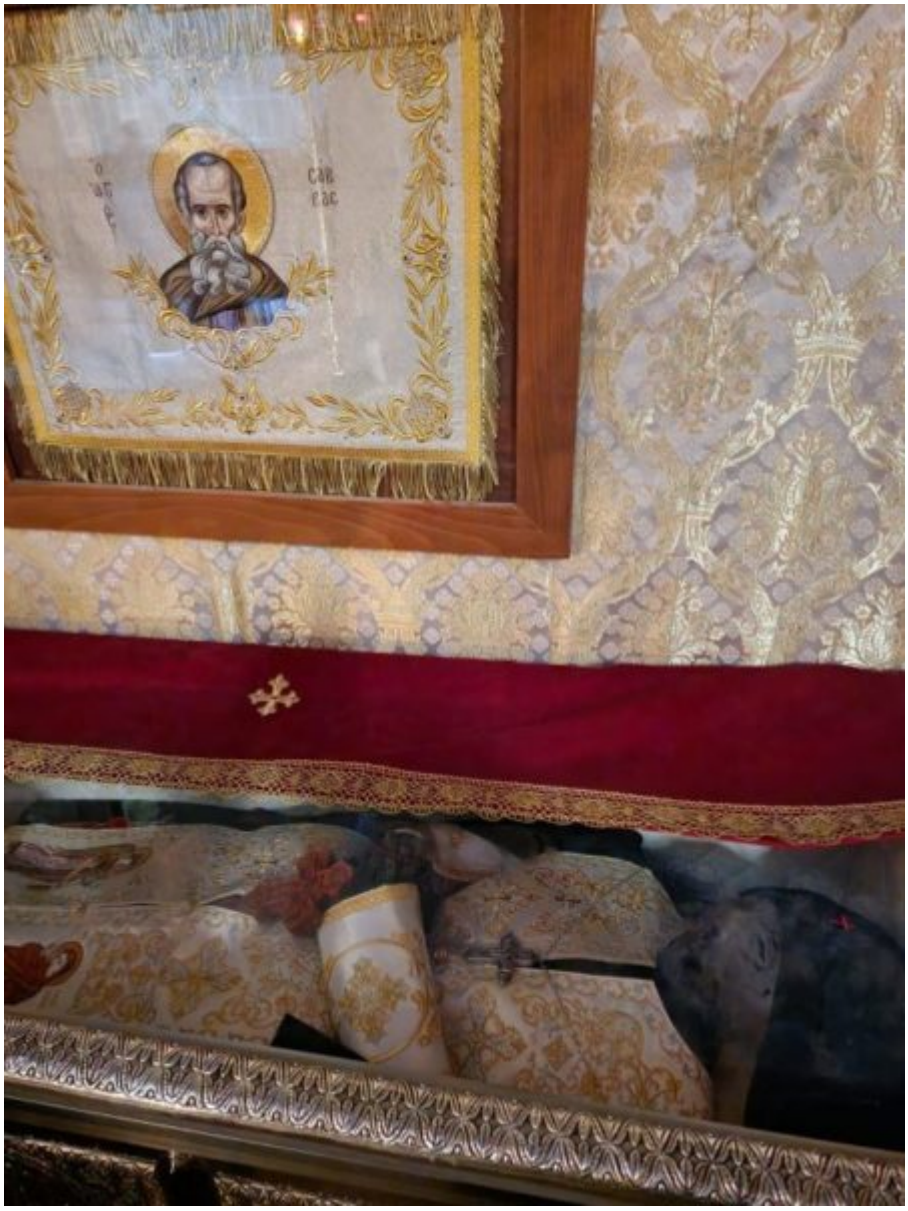

Παρευρέθηκε ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδος κ. Ευάγγελος Βλιώρας, μοναχοί και **προσκυνητές** και μέλη του ποιμνίου από τη Βηθλεέμ, Μπετζάλλας και Χωρίου των Ποιμένων.

Μετά την θεία Λειτουργία ακολούθησε μοναστηριακή τράπεζα, και στη συνέχεια ο Μακαριώτατος επέστρεψε διερχόμενος από την Μονή του Οσίου Θεοδοσίου, στα Ιεροσόλυμα.

Παρακάτω το δελτίο Τύπου του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων:

Την Κυριακήν, 5ην /18ην Δεκεμβρίου 2022, εωρτάσθη η εορτή του Οσίου Πατρός ημών Σάββα του ηγιασμένου εις την επ’ ονόματι αυτού Ιεράν Μονήν, την οποίαν ο ίδιος ίδρυσεν εις την όχθην του Χειμάρρου των Κέδρων δεξιά του κατερχομένου προς την κατεύθυνσιν της Νεκράς Θαλάσσης.

Κατά την εορτήν αυτήν η Εκκλησία Ιεροσολύμων αναμιμνήσκεται εκ νέου ότι ο Άγιος Σάββας προσήλθεν εκ της γενετείρας αυτού Μουταλάσκης της Καππαδοκίας εις την Αγίαν Γην το έτος 456 εις ηλικίαν 18 ετών.

Αρχικώς εμαθήτευσεν παρά τω Μεγάλω Ευθυμίω και τω Αββά Θεοδοσίω επί εικοσαετίαν και ακολούθως έζησεν ησυχαστικήν ζωήν εις το έναντι της Μονής έως της σήμερον διατηρούμενον σπήλαιον.

Διακριθείς εις την υπακοήν, την ταπείνωσιν και προκόψας εις πάσαν αρετήν, παρεκλήθη υπό των μοναχών της ερήμου και ίδρυσε δι' αυτούς την Μονήν αυτού ως Λαύραν, ήτοι Μονήν διά τους προκεχωρημένους εις την άσκησιν μοναχούς και καθωδήγησε χιλιάδας μοναχών της Μονής ταύτης και των άλλων ένδεκα Μονών, τας οποίας ίδρυσε και καθωδήγησεν αυτούς εις την ορθήν μοναχικήν πολιτείαν και μετά του ομοπατρίου αυτού και συνασκητού οσίου Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου εγένετο υπερασπιστής του δόγματος της Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου της Χαλκηδόνος του 451 μ.Χ. της εν τη μια υποστάσει του Χριστού συνεργίας των δύο φύσεων ανθρωπίνης και θείας ασυγχύτως και αδιαιρέτως. Πολλοί υπήρξαν και οι άγιοι οι οποίοι εγκατεβίωσαν εις την Ιεράν αυτού Μονήν, ως ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, ο άγιος Στέφανος ο Σαββαΐτης, ο Άγιος Ιωάννης ο Επίσκοπος Κολωνίας.

Προς τιμήν του Αγίου Σάββα ετελέσθη πανήγυρις, της οποίας προεξήρξεν η Α.Θ.Μ. ο Πατήρ ημών και Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αυτώ του Αρχιερέως της Σειράς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ελενουπόλεως κ.

Ιωακείμ, του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου, του Πνευματικού της Μονής Αρχιμανδρίτου π. Ευδοκίμου, Αγιοταφιτών Ιερομονάχων,του Αρχιμανδρίτου π. Διονυσίου, Αραβοφώνων Ιερέων του π. Ιωσήφ, και διακόνων και ψαλλόντων δεξιά ελληνιστί του Ιεροδιακόνου π. Συμεών μετά του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Αριστοβούλου και του π. Γεωργίου της Ιεράς Μητροπόλεως Ηλείας και Αγιοσαββιτών Πατέρων και αριστερά της χορωδίας υπό τον Ιεροψάλτην της Βηθλεέμ κ. Ηλίαν, παρουσία του Γενικού Προξένου της Ελλάδος κ. Ευαγγέλου Βλιώρα, μοναχών και προσκυνητών και μελών του ποιμνίου εκ Βηθλεέμ, Μπετζάλλας και Χωρίου των Ποιμένων.

Εις το Κοινωνικόν της θείας Λειτουργίας εκήρυξε τον θείον λόγον ο Μακαριώτατος ως έπεται:

«Σάββα θεόφρον αρετών στύλος ο πύρινος, πυρσός ο εκ θαλάσσης της κοσμικής τους λαούς, λιμένα προς τον θείον καθοδηγών· πλάνης τα πνεύματα ο καταβαλών, Πνεύματος Αγίου το καθαρόν δοχείον, ο ποδηγέτης των μοναστών, ηκριβωμένη τε στάθμη της εγκρατείας, της ταπεινώσεως περίβλεπτον το ύψος, κρήνη η βρύουσα ιάσεων πελάγη, Χριστόν ικέτευε, Χριστόν δυσώπει Όσιε δωρηθήναι τη Εκκλησία ομόνοιαν ειρήνην και μέγα έλεος», αναφωνεί ο υμνωδός της Εκκλησίας.

Αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί,

Ευλαβείς Χριστιανοί,

Η αγία του Θεού Εκκλησία και δη η των Ιεροσολύμων Εκκλησία τιμά και γεραίρει σήμερον την μνήμην του οσίου και θεοφόρου Πατρός ημών Σάββα του ηγιασμένου, εν αυτή ταύτη τη επωνύμω αυτού Λαύρα.

Ο όσιος Σάββας επιμελώς ασκήσας εκ βρέφους την αρετήν εγένετο δοχείον και όργανον των χαρισμάτων του αγίου Πνεύματος, διό και ανεδείχθη καθηγητής των μοναστών της ερήμου, των Οσίων ακρότης, των Αγγέλων συνόμιλος και των δικαίων ομόσκηνος. Η δε φήμη αυτού διεδόθη εις τα πέρατα της Οικουμένης λέγει και ο υμνωδός: «Δίκαιοι δε κληρονομήσουσι γην και κατασκηνώσουσιν εις αιώνα αιώνος επ’ αυτής», (Ψαλμ. 36, 29).

Ο Πατήρ ημών Σάββας, το βλάστημα της Καππαδοκίας, ελθών εις την αγίαν Γην εις νεαράν ηλικίαν, εγνώρισε τους μεγάλους της ερήμου καθηγητάς ως Θεοδόσιον τον Κοινοβιάρχην, Θεόκτιστον, Γεράσιμον και τον μέγαν της ερήμου καθηγητήν Ευθύμιον, παρά τω οποίω και εμαθήτευσεν την πολιτείαν των ασκητών, γενόμενος ούτω φωστήρ πνευματικός, τη οικουμένη λάμπων τοις θαύμασιν, ως μαρτυρεί και το ευωδιάζον άφθαρτον σκήνωμα αυτού.

Ο θεσπέσιος Σάββας ένδον εν καρδία λαβών την φωτιστικήν ενέργειαν του Αγίου Πνεύματος, ουχί μόνον εγεώργησεν ταίς ροαίς των δακρύων αυτού της ερήμου το άγονον, αλλά και της Ορθοδόξου πίστεως και των δογμάτων της εν Χαλκηδόνι Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου εγένετο υπερασπιστής ενώπιον των εν Κωνσταντινουπόλει βασιλέων Αναστασίου και Ιουστινιανού του μεγάλου. Διό και ο υμνωδός εκπληττόμενος βοά και λέγει: «Ω θαύμα ξένον και φοβερόν η πηλώδης γλώσσα, η πηλίνη φύσις, το σώμα το χοικόν, την νοεράν και άϋλον [του αγίου Πνεύματος] υπεδέξατο γνώσιν».

Ο θεόφρων Σάββας έλαβε τον φωτισμόν του αγίου Πνεύματος, διότι ούτος δεν εφρόνει τα επίγεια αλλά το εν ουρανοίς πολίτευμα ακούων του θεηγόρου Παύλου λέγοντος: «Ημών γαρ το πολίτευμα εν ουρανοίς υπάρχει, εξ ου και Σωτήρα απεκδεχόμεθα Κύριον Ιησούν Χριστόν, ος μετασχηματίσει το σώμα της **ταπεινώσεως** ημών εις το γενέσθαι αυτό σύμμορφον τω σώματι της δόξης αυτού», (Φιλιπ. 3,20-21).

Αξιοσημείωτον ότι ως ηγούμενος της Λαύρας και ποιμήν λογικών προβάτων, τουτέστιν μοναχών, ο όσιος Σάββας εκυβέρνα μιμούμενος την πολιτείαν του Παύλου, ο οποίος « εδούλευε τω Κυρίω μετά πάσης ταπεινοφροσύνης και πολλών δακρύων και πειρασμών των συμβάντων αυτώ εν ταίς επιβουλαίς του

πολεμήτορος εχθρού του διαβόλου», (Πρβλ. Πραξ. 20,19).

Ο έγκριτος βιογράφος του οσίου Πατρός ημών Σαββα Κύριλλος Σκυθοπολίτης γράφει περί αυτού: «Δύναμιν εξ ύψους λαβών [ο Σάββας] τη εγκρατεία εαυτόν επεδίδου ως τους πονηρούς αναστελλούση λογισμούς και την του ύπνου ανακοπτούση βαρύτητα προς δε τη εγκρατεία και σωματικώς εκοπία μεμνημένος της προς του Θεού λεγούσης Δαυιτικής μελωδίας· «ίδε την ταπείνωσίν μου και τον κόπον μου και άφες πάσας τας αμαρτίας μου» (Ψαλμ. 24, 18). Διό πάση σπουδή και προθυμία την μεν ψυχήν εταπείνου τη ασιτία, το δε σώμα κόπω και μόχθω εδάμαζεν. Και εξήκοντα ή και εβδομήκοντα συναγωνιστάς έχων εν τω μοναστηρίω υπερηκόντισεν άπαντας τη τε **ταπεινοφροσύνη** και **υπακοή** και τοις υπέρ ευσεβείας πόνοις».

Εκ των ανωτέρω καταδείκνυται εναργέστατα ότι τα όπλα της ασκήσεως, του πνευματικού δηλονότι αγώνος του Πατρός ημών Σάββα ήσαν η υπακοή και η ταπείνωσις. Εις τον περί υπακοής λόγον του ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακος λέγει: «Υπακοή εστι μνήμα θελήσεως και έγερσις ταπεινώσεως» και απλούστερον υπακοή σημαίνει ενταφιασμός της ιδικής μας θελήσεως και ανάστασις της ταπεινώσεως. Ο Χριστός εξ άλλου αποτελεί το κατ’ εξοχήν πρότυπον ταπεινώσεως, τουτέστιν αυταπαρνήσεως και υπακοής, ως κηρύττει και ο θείος Παύλος.

«Και σχήματι ευρεθείς ως άνθρωπος [ο Υιός και Λόγος του Θεού] εταπείνωσεν εαυτόν γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού. Διό και ο Θεός αυτόν υπερύψωσε, εχαρίσατο αυτώ όνομα το υπέρ παν όνομα», (Φιλιπ. 2, 8-9).

Ευρέθη δε εν σχήματι ανθρώπου ο Υιός και Λόγος του Θεού εκ Πνεύματος Αγίου και των αγνών αιμάτων της Παρθένου Μαρίας διά την ημών σωτηρίαν, ίνα ημείς θεοποιηθώμεν, ως λέγει ο Μέγας Πατήρ της Εκκλησίας Αθανάσιος: «Αυτός ενηνθρώπησεν, ίνα ημείς θεοποιηθώμεν· και αυτός εφανέρωσεν εαυτόν διά σώματος ίνα ημείς του αοράτου Πατρός έννοιαν [= γνώσιν] λάβωμεν· και αυτός υπέμεινε την παρ’ ανθρώπων ύβριν, ίνα ημείς αθανασίαν κληρονομήσωμεν».

Αυτήν ακριβώς την εν Χριστώ αθανασίαν εκληρονόμησεν και ο ηγιασμένος Πατήρ ημών Σάββας διά της ταπεινώσεως και υπακοής αυτού εις το θέλημα του Θεού: «όστις γαρ αν ποιήση το θέλημα του πατρός μου του εν ουρανοίς, αυτός μου αδελφός και αδελφή και μήτηρ εστίν», (Ματθ. 12, 50), λέγει Κύριος.

Όντως αγαπητοί μου αδελφοί , ο όσιος Σάββας ανεδείχθη αδελφός του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, έχων παρρησίαν προς Αυτόν· διά τούτο μετά του υμνωδού βοήσωμεν αυτώ: «Όσιε Πάτερ, εις πάσαν την γην εξήλθεν ο φθόγγος των κατορθωμάτων σου, δι’ ων εν τοις ουρανοίς εύρες μισθόν των καμάτων σου. Των

δαιμόνων ώλεσας τας φάλαγγας, των Αγγέλων έφθασας τα τάγματα, ων τον βίον αμέμπτως εζήλωσας. Παρρησίαν έχων προς Χριστόν τον Θεόν, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών». Προσέτι παρακαλέσωμεν τον δίκαιον και ηγιασμένον Σάββαν, ίνα διέλθωμεν το στάδιον της ευλογημένης νηστείας των Χριστουγέννων και αξιωθώμεν προσκυνήσαι τον άχραντον τόκον της υπερευλογημένης Θεοτόκου και αειπαρθένου Μαρίας, εν τω θεοδέγμονι σπηλαίω της Βηθλεέμ, Αμήν. Ευλογημένα Χριστούγεννα».

Μετά την θείαν Λειτουργίαν ηκολούθησε μοναστηριακή τράπεζα.
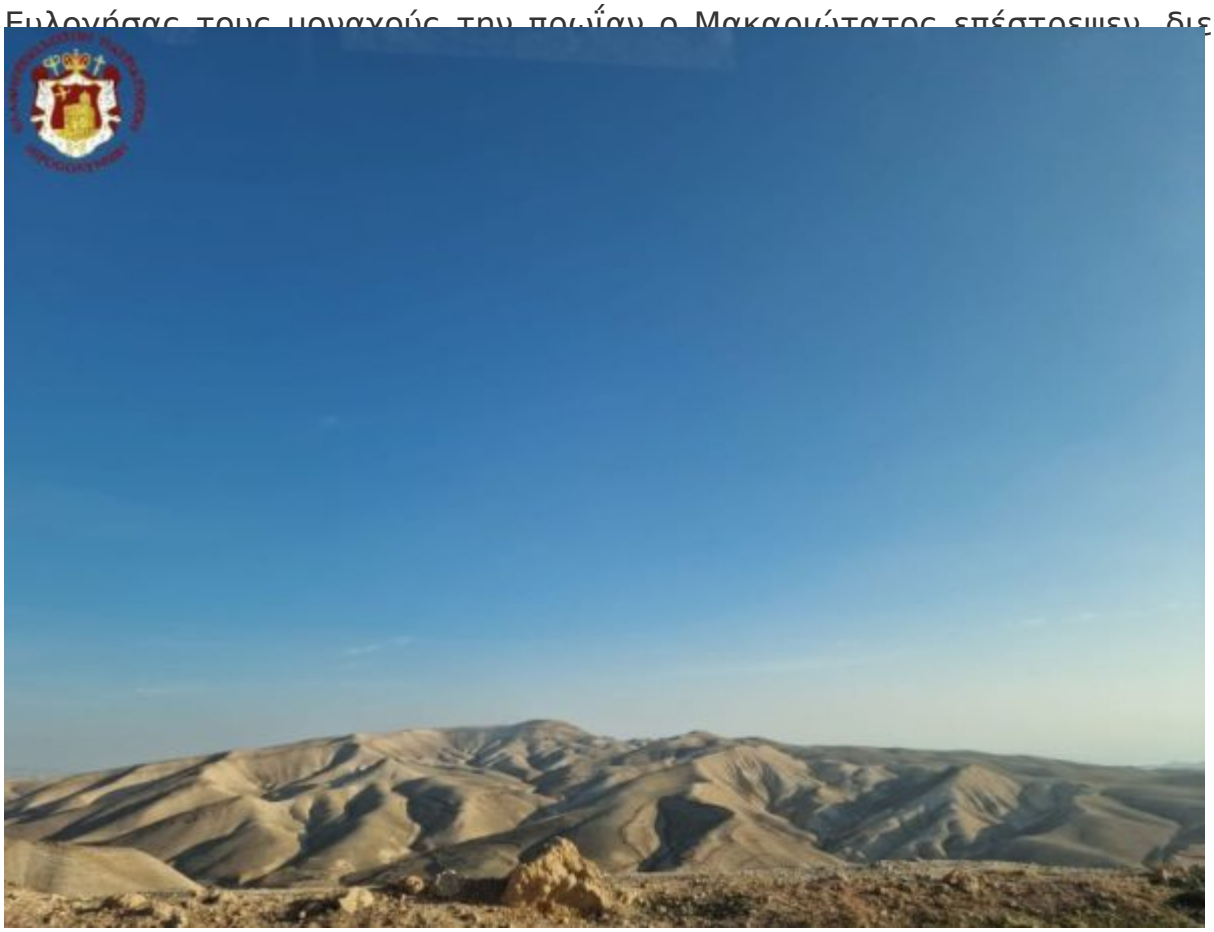
Ευλογήσας τους μοναχούς την πρωΐαν ο Μακαριώτατος επέστρεψεν, διερχόμενος